

כך הוא אומר,
אוצר החכמה

אין לי שום דבר, אלא רק מהתורה.

אין לי שום ידיעות אחרות,

לא ידיעות חיצוניות,

ההפסד

לא סברות ו"המתקנות",

- ולא דברים נעימים שראויים אולי לאומרם בתור

'לקט על פרשת שבוע' וכד'.

אבל אין להם שום שייכות ושום קשר עם ההלכה...

הגם שהם דברים נחמדים, אבל אין להם שייכות ולא שום קשר להלכה.

ההפסד

זה שבח שאדם יכול להשתבח בו...

כשגם מכאלה 'סברות חיצוניות' אינן מושפע,

אוצר החכמה

יכול הוא לשבח את עצמו.

ההפסד

פסק התורה בטהרת המחשבה

ואספר סיפור ששמעתי מפי בעל המעשה בעצמו אשר זכה - שיבדל לחיים ארוכים - להיות בן בית גם אצל רבנו ה'קהלות יעקב' זכותו יגן עלינו וגם אצל רבנו ה'אגרות משה' זכר צדיק לברכה. ואף שסיפור זה ידוע, ויתכן שכולם יודעים אותו, אספר זאת בשביל עצמי.

הוא סיפר לי את המעשה לפני כמה שנים - כאשר היה עוד 'חום כיום הלקחו' - הוא היה שליח מכאן, מרבנו ה'קהלות יעקב' זצ"ל אל ר' משה זצ"ל. היה זה בענין חשוב מאד, והואיל והוא שליח נאמן, הוא לא גילה לי מה הענין, אך הוא אמר לי שהיה זה ענין ציבורי מאד-מאד חשוב שהטריד מאד את מנוחתו של רבנו הקדוש הסטייפלר. והוא בקש מהשליח הזה הנוסע לאמריקה שיכנס אל רבנו ה'אגרות משה' ויגיד את הדברים בשמו, ישטח לפניו את פרטי הענין ויבקש ממנו שיתערב ויעשה כל מה שביכלתו לעשות.

הוא נסע, ומיד כשהגיע לארצות הברית, דבר ראשון - הוא נכנס אל ר' משה זצ"ל, ואמר לו, 'אני בא עכשיו מארץ ישראל, מבני ברק, הסטייפלר בקש ממני למסור כך וכך...' והוא מסר בפני ר' משה את כל פרטי הענין ושהסטייפלר מבקש שהוא יעשה מה שהוא יכול.

כשגמר לספר, הוציא השליח מכיסו את עיתון 'המודיע' ששם היה מסופר כל הענין, ואמר לפני ר' משה, 'הנה...'

'לא שהסטייפלר שלח, אבל אני ביוזמתי הבאתי איתי את העיתון. כאן יש את פרטי הענין בדיוק. ולכן הוא מבקש שהראש ישיבה יראה את זה'.

אמר לו ר' משה,

'איך האב שוין געהערט'...

אח"כ 1234567

'איך האב שוין געהערט'...

- אני כבר שמעתי מה שאמרתם לי, אין צורך בזה.

הוא לא אמר מיד את הטעם שלו, כדרך הצדיקים הגדולים שלא אומרים מיד את הטעם האמיתי שלהם בענין. גם החפץ חיים היה עושה כך - הוא לא היה אומר מיד את הטעם.

'איך האב שוין געהערט'...

כאשר שמע זאת השליח, אמר לר' משה,

'אבל יתכן שלא ספרתי הכל,

אח"כ 1234567

יתכן שכאן מסופר יותר'.

השיב לו ר' משה,

אוצר החכמה

'מה ששמעתי גם מספיק לי'.

אח"כ 1234567

התעקש ההוא ואמר,

'אולי בכל זאת' ? ! ...

כאן ר' משה כבר לא היה יכול יותר.

ואמר לו,

'ברוך ה'...

כבר שבעים שנה שאני לא מחזיק עיתון ביד.

אם אני אחזיק ואקרא עיתון אני לא יכול לפסוק שאלות.

- אין לי את הזכות לפסוק שאלות.

כשאני פוסק שאלות אני צריך להגיד לכל שואל מה התורה אומרת.

וברגע שאני קורא בעיתון [חרדי, כמובן] אני מושפע מהדברים

שהכותב כתב ואז הדעת [שלי] היא כבר לא דעת תורה...

ממילא, אין צורך...

'אין צורך'...

'כבר שבעים שנה שאני לא רואה שום עיתון...

לא רואה שום עיתון ! !

זה לא חסר לי...

